

Altså helt klart: Vi vil, at de penge, der bliver forhandlet til, bevilget til at skulle gavne psykiatriske patienter, også bliver brugt til dette formål. Så kan der vist ikke være nogen tvivl tilbage.

At jeg så siger, at der også er tale om et kommunalt selvstyre, jamen det har vi jo, det kan man jo ikke komme bort fra. Derfor skal der alligevel lyde nogle klare signaler herfra, og det tror jeg nok at de, der sidder med ansvaret i amter og kommuner, også har hørt i dag. Ellers må de jo læse sig til det.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil starte med at takke sundhedsministeren for tilsagnet om at prøve de kanaler, gennem hvilke man kan være med til at puffe lidt på, så udrykningstjenesten kan komme i gang.

Jeg vil godt sige til fru Tove Lindbo Larsen, at jeg ikke tror, man kan høre noget i det, jeg har sagt, der var et angreb på Socialdemokratiet. Til gengæld det modsatte, for jeg fortalte jo, at jeg havde købt udrykningstjenesten af hr. Per Kaalund i forbindelse med et budgetforlig, og da han jo er socialdemokrat, har der altså været en positiv holdning til det dér. Så jeg har ingen grund til overhovedet at anklage Socialdemokraterne for ikke at ville, men jeg er glad for, at sundhedsministeren vil prøve at skubbe lidt på, så vi kan få en løsning på det.

Så må jeg til hr. Poul Nødgaard sige, at jeg er jo normalt en venlig og rund og afdæmpet mand, og det mener jeg faktisk også jeg har været i dag, for hvis hr. Poul Nødgaard hørte min begrundelse på alle partiers vegne først og derefter en kort bemærkning før, vil han vide, at jeg har gjort mig meget umage for at sige, at der er kommuner og amter, hvor tingene fungerer, men at der er bare for mange, hvor det ikke fungerer, så jeg har altså forsøgt at divergere.

Men jeg er da blevet spurgt – det lå også lidt i hr. Poul Nødgaards udsagn, men også af andre er jeg blevet spurgt: Hvorfor er du så skarp en gang imellem i denne her sag; hvorfor hidser du dig så meget op? Nu hidser jeg mig altså ikke op. Det er bare, fordi man, hvis man bliver engageret, vel også har lov til at sige tingene, så det kan høres, at man er engageret.

Men jeg vil godt sige, at jeg blev provokeret ud i det her i 1988, hvor nogle pårørende til sindslidende begyndte at vise mig, hvad der foregik rundt omkring. Da startede jeg faktisk slagsmålet her og var også et par gange medvirkende til, at der var forespørgsler osv. herinde.

Når jeg skruer bissen lidt på, er det, hvis jeg f.eks. kommer på Nordvang og ser en afdeling derude, hvor både de sindslidende og personalet har det ringe, fordi man har nogle fysiske rammer, der simpelt hen siger sparto til hvad som helst. Det, der gør, at min tone bliver lidt skarpere, er, at den afdeling så jeg i 1990. Dengang gik jeg til amtsrådet og sagde: Skulle vi ikke prøve at gøre det bedre? Og jeg fik løfte om, at det skulle gøres bedre, og nu kommer vi i § 71-tilsynet i 1995 og ser, at der rent faktisk ikke er sket noget. Jeg vil spørge hr. Poul Nødgaard, om man så ikke har lov til at gøre sit tonefald en lille smule mere bidsk, end det måske var sidste gang, vi havde forespørgselsdebat her i Tinget.

Det betyder da selvfølgelig ikke, at man skal klandre alle andre for det, men der er mange steder – og et flertal af steder, vil jeg påstå – hvor det ikke har fungeret, og det er det, jeg er træt af efter 8 år at blive ved at kunne se. Hvis der så bare havde været fremgang over hele linjen, havde det da været udmærket. Men der er for mange, der falder igennem.

Tove Fergo (V):

Venstre har set frem til denne debat om de sindslidendes forhold i Danmark. På mange måder ville det have været glædeligt, hvis vi ikke havde haft behov for den, men sådan er virkeligheden desværre ikke.

Det er en målsætning for Venstre, at mennesker skal have de bedste muligheder for at klare deres egen tilværelse, og den målsætning gælder også de sindslidende. Derfor bør behandlingstilbudene altid være på et niveau, der sikrer den enkelte størst mulig frihed til at klare sin egen tilværelse.

Samtidig med det må vi erkende, at der er nogle sindslidelser, der er så alvorlige, at mennesker, der rammes af dem, vil have brug for fællesskabets hjælp og støtte hele livet. Der er en sætning, der bliver ved med at dukke op i hovedet på mig, når jeg som medlem af Folketingets § 71-tilsyn er rundt og bese de psykiatriske hospitaler, og det er den sætning, der er udtalt af Alfred Th. Jørgensen: Man må ikke glemme den enkelte og den enkelte gruppe nødlidende over reformer af hele samfundet. Det sagde han allerede i 1921 i en bog. Han er medstifter af Folkekirkens Nødhjælp og en af de store igangsættere af det frivillige sociale arbejde.

Selv om det er 75 år siden, han sagde det, så gælder denne sætning og denne advarsel stadig